

GRADANSKI

Sporedna glumica

Piše: Daliborka Uljarević

No, u 2009. smo ušli bez dileme. Potpredsjednica Vlade odavno ne brani crnogorske već interese par familija koje nedomaćinski upravljaju Crnom Gorom i koje su sebe poistovjetile sa državom. Tako je umjesto obećavajuće glavne uloge u ovom odlučujućem procesu za Crnu Goru svjesno prihvatila ulogu sporedne glumice i u nju uložila sve što ima.

Potpredsjednica Vlade za evropske integracije **Gordana Đurović** pokušala je da nam iznova predstavi svakodnevicu u ružičastim tonovima, garnirajući to i neumjesnim optužbama protiv onih koji Crnu Goru vide drugačije od uskog kruga koji ona agilno zastupa. Dobro je što je i kroz medije progovorila o onom o čemu je zloupotrebljavajući univerzitetske i druge prostore već neko vrijeme pričala. Objelodanivanjem lične nemoći da uvaži kritiku kao konstruktivan doprinos putu Crne Gore ka EU, srušila je privid u kojem je ona spremna na saradnju sa istinskim NVO ili partijskim neistomišljenicima i pokazala visok stepen jedinstva unutar partije i Vlade kada se radi o odnosu prema drugačijem mišljenju.

Potpredsjednica Vlade je na crnogorsku političku scenu došla kao rijetko čisto lice ove vlasti, vrijedna stručnjakinja sa iskustvom i u projektima civilnog sektora što je prepoznato i pozitivno ocijenjeno na domaćem i međunarodnom planu. Vodila je tešku bitku u Crnoj Gori da dobije odgovarajuću podršku za proces dok većina političara nije ni znala o čemu ona to priča, ali i u Evropi gdje se lavovski borila za mjesto Crne Gore u pregovorima o Sporazumu o stabilizaciji i pridruživanju. Nastupajući sa stručnih pozicija, radeći predano, energično, više nego mnogi drugi članovi Vlade zajedno, svojom pojavom i stavom obećavala je uvođenje evropske prakse i imala je nepodijeljenu podršku. Ali, stvari su možda izgledale i suviše lijepo da bi bile istinite.

Nelogično je bilo očekivati da će slobodomisleći NVO aktivisti ignorisati njeno udaljavanje od struke i ambiciju da kroz partijsku promociju sebe osnaži zaboravljajući polazne osnove koje su je činile dovoljno jakom da osvoji simpatije različitih aktera i učini čitav proces kredibilnim. NVO su na različite dobronamjerne, ali kritičke načine ukazivali na ono što ne valja u državi kako bi svi znali što treba popravljati. Ona je dosljedno žmurila, gubeći uticaj na domaćoj sceni i u međunarodnim krugovima. Nije umjela ili htjela čitati te signale na odgovarajući način i, u par (ne)javnih komunikacija, reagovala je emotivno, ljuto i neprimjereno svojoj poziciji, stručnim kapacitetima i evropskim principima ka kojima je pokazivala retoričko stremljenje. Slično je ponašanje demonstrirala reagujući i na izjave nekih ambasadora država članica EU.

Potpredsjednica Vlade je školski primjer kako je nemoguće ovaj sistem, sa ovom vladajućom garniturom, mijenjati iznutra. Pojede vas ili dopustite da vas pojede, nijanse su u odnosu na konačan rezultat, koji je u krajnjem slučaju loš i za Crnu Goru.

Tako ona običava vrijeme tokom svojih predavanja na Univerzitetu umjesto tumačenja složenih pitanja procesa proširenja EU trošiti na diskreditaciju NVO posvećenih unošenju u crnogorsko društvo ne samo opštih znanja o EU i standarda propisanih komunitarnom tekovinom, već i toliko nedostajućih vrijednosti. Pred studentima, koji plaćaju da bi učili o EU, sa pozicije profesorke, iznosi stavove jedne političke opcije i vrijeme namijenjeno širenju znanja koristi za širenje partijske propagande i negativnih stavova o radu NVO i drugih neistomišljenika. Time zapravo, (ne)svjesno, demonstrira sopstveno nerazumijevanje ili

zaborav suštine procesa evropskih integracija jer znamo da EU počiva na civilnom dijalogu, komunikaciji i saradnji sa civilnim društvom i nema opravdanja za potpredsjednicu Vlade da taj isti sektor diskredituje bilo gdje, a posebno ne zloupotrebom akademske arene.

U Crnoj Gori se iz vladajućih krugova pokušava plasirati neistinita teza po kojoj je proces evropskih integracija jedno, a demokratizacija društva nešto sasvim drugo. Odnosno, evropske integracije su nešto apstraktno, pa dnevni primjeri kršenja zakona od strane moćnih pojedinaca, pljačke državne imovine, zloupotrebe položaja i ovlašćenja, itd. nemaju sa tim veze. Posvećena promoterka ove teze je i potpredsjednica Vlade iako ona mora znati da proces evropskih integracija nije ništa drugo do promjena Crne Gore u društvo slobode, dobrog životnog standarda, stabilnih institucija, jednakosti pred zakonom, tržišne privrede i odgovornosti donosilaca odluka što su i temeljne vrijednosti EU.

Evropski poslovi su domaći poslovi koje moramo završiti zbog sebe a ne zbog Brisela. I tako misle i govore svi oni koji zaista žele napredak Crne Gore. I to smeta onima kojima je lični interes ispred javnog, kao i (ne)voljnim portparolima takvih partikularnih interesa koji su stručnost stavili u njihovu a ne službu svih građana.

Umjesto da se bori za primjenu svakog evropskog standarda i vrijednosti, potpredsjednica Vlade ćuti na prepreke koje stoje na našem putu ka EU i pokušava skrenuti priču na sporedni kolosjek. Glasna je kad brani neodbranljivo i ono što je predmet kritike institucija EU, međunarodnih organizacija, domaćih NVO a ne problematizuje dominantne projekte moći zarad opšteg dobra.

U 2009. smo ušli bez dileme. Potpredsjednica Vlade odavno ne brani crnogorske već interese par familija koje nedomaćinski upravljaju Crnom Gorom i koje su sebe poistovjetile sa državom. Tako je umjesto obećavajuće glavne uloge u ovom odlučujućem procesu za Crnu Goru svjesno prihvatila ulogu sporedne glumice i u nju uložila sve što ima.

Autorka je izvršna direktorka Centra za građansko obrazovanje (CGO)